

Miehistä ja naisista

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Totuus on suunta.

Naiset ovat viime vuosikymmeninä järjestäytyneet ja välillä jopa eristäytyneet miesten maailmasta, löytääkseen oman elämänsä toistensa tuella. Ehkä sama tarve alkaa nyt olla miehillä.

Oli upeaa kokea miesten keskeistä intiimiä jakamista ja siitä nousevaa huikean vahvaa veljeyttä.

Yksi miehistä piti niin mahtavan puheenvuoron siitä kuinka meilläkin on oikeus ihan omiin juttuihimme, joihin kukaan nainen ei sekaannu. En valitettavasti osaa jälkeinpäin siteerata sitä, mutta se tuntui tulevan niin sydämen pohjasta, että sanoma varmasti meni jakeluun. Minulla ei tullut mieleenkään kertoa edes Railille, mitä olimme keskenämme käsitelleet.

Useimmat ryhmäläiset ilmaisivat toiveensa pitkäaikaisemmasta ryhmästä. He halusivat saada veljien tukea voidakseen pitää kiinni oikeaksi uskomistaan elämänmuutoksista. Päätinkin koota ryhmän, joka kokoontuu 5 - 6 kertaa vuoden -98 aikana. Oletko kiinnostunut? Tiedätkö ketään joka olisi?

En ole ehtinyt vielä kerätä kesän kurssipalautteita, mutta siteeraan tähän yhtä niistä, joka tuli eilen sähköpostissa.

“...Ehkä rakkauskin on pientä, nyt-hetkessä elävää? En tiedä. Luulin muuta... En olisi pystynyt kuvittelemaan. näin suurta pienuutta. Kuin olisin yllättäen viskautunut ulos liikkuvasta junasta, töpsähtänyt istumaan tähän hiljaiseen paikkaan. Olen tässä. Olen hämmästynyt. Olen hiljaa. Näinkö pientä on kaikki? Hengitimme, jaoimme hetkeä. Hiljaisuudessa väreili hellä suru...Mitä ilman jäämme? Sitä mitä emme itse tehneet. Mitä saimme? Juuri sen, minkä pystyimme ottamaan vastaan. Olen onnellinen teistä, olemassaolostanne ja siitä mitä sillä teette. Olen kiitollinen tästä kärsivien ripittäytyjien seurakunnasta jonka luoksenne kutsutte. Ihmisistä ei koskaan arvaisi mitä he yksinäisyydessään itkevät, kun julkisivu on tehty näyttämään kuinka mainiosti tässä pärjätään. Siksi tekee tavattoman hyvää kuunnella. Se lieventää muukalaisuutta, inhimillistää yhteistä elämäämme...”

Rehellisyys on todella vaikeaa. Siitä voi joskus joutua maksamaan ison hinnan. Mutta vielä isomman hinnan joutuu maksamaan totuutensa panttaamisesta. Kun et kerro toiveistasi, tarpeistasi ja rajoistasi, vaan jätät ne toisen arvattaviksi, rakennat itsellesi ansaa. Kun toinen ei arvaa, eikä siksi huomaa loukkaavansa sinua tai vähintäänkin turhauttavansa tarpeitasi, jatkat ehkä salailua mutta entistä kaunaisempana. Tämä on hyvä pohja sisäiselle eristäytymiselle, hiljaa hiipivälle masennukselle, arkielämän alakulolle.

Elämä on täynnä pieniä hetkiä, jolloin totuuden sanominen tuntuu vain niin nololta, että sen kiertää. Joskus nämä rehellisyyden ohitukset ovat aika kohtalokkaita. Muistan joitakin, jotka ovat jälkeinpäin kertoneet menneensä naimisiin, koska eivät enää kehdanneet siinä vaiheessa kertoa haluttomuudestaan. Asiat olivat edenneet jo niin pitkälle, että kieltäytyminen olisi aiheuttanut jonkinasteisen skandaalin.

Kurssien aikana muutama vaimo huomasi, että sulkeutuneita onkin yksi enemmän kuin yksi. Parisuhdekursseilla olemme monta kertaa nähneet kuinka miehensä suljettuja portteja vuosia ryskittäneet naiset heräävät omaan vaikeuteensa avautua vasta silloin kun mies vastoin kaikkia odotuksia sen tekee. Tunnen suurta myötätuntoa näitä niin perisuomalaisia miehiä kohtaan, jotka tavallaan kantavat sulkeutuneisuuden molempien puolesta. Kun sellainen mies vuosikymmenien jälkeen avautuu, kukaan ei voi enää kiittää siitä itseään. Hän on vihdoinkin löytänyt pienen tilan, jossa häntä ei pakoteta ja painosteta. Kukaan ei ole häntä avannut ja jokainen psykologisen sorkkaraudan vääntäjä tietää sydämessään, että on itse ollut osasyylinen hänen sulkeutuneisuuteensa. Eräs kirjeeni raakaversio lukenut palautteenantaja kysyi:

“Onko tarkoitus syyllistää joku nainen?”

Hymyilin mielessäni, ja vastasin:

“On.”

Ketä sitten? Niitä naisia, jotka pitävät pelkkää puhumista avoimuuden ja rakastamisen mittarina. He syyttävät miehiään sulkeutuneisuudesta ja rakastamattomuudesta vain siksi, että eivät puhu. He eivät huomaa, että pelkkä puhuminen (varsinkin silloin kun se on vain erilaisten menetelmien käyttämistä miehen "avaamiseen") ei todellakaan ole avoimena olemista sen enempää kuin rakastamistakaan.

Kun mies vihdoinkin päättää avautua ja puhua, hänellä on ympärillään kymmenen naista, jotka ovat heti opettamassa häntä miten se tehdään oikealla tavalla. Siitä koettiin hyvä esimerkki Suomen ensimmäisillä miestenpäivillä Tampereella. Miehet olivat kokoontuneet käsittelemään miehen syrjäytymistä, miehen väkivaltaa jne. Paikalle änkesi satapäinen naisjoukko ehdottamaan esityslistalle *synnytyksen jälkeistä masennusta* (miespäiville!?), muistuttamaan feministisistä mieskäsityksestä jne.

Rakkaat naiset. Antakaa meidän olla rauhassa edes silloin, kun oikeasti haluamme mennä itseemme ja tutkiskella niitä ongelmia ja vääryyksiä, joista olette niin ahkerasti meitä syyttäneet. Syytöksenne ovat monessa kohtaa oikeita. Me haluamme oppia kantamaan sen vastuun, mikä meille kuuluu, mutta se voi tapahtua vain sellaisessa tilassa jossa syyttäjä ei ole läsnä. Sukupuolten välinen dialogi on mahdollista vasta, kun molemmat ovat saaneet (tai ottaneet) tilaa mennä itseensä.

Seuraavat valtakunnalliset miestenpäivät päätettiin toteuttaa ilman naisia. Hyvä niin. Silti on muistettava, että miesten identiteetti ei ole kokonainen vain suhteessa miehiin. Me tulemme miehiksi myös suhteessa naisiin. Toivottavasti sukupuolten välinen sota muuttuu molempia vahvistavaksi dialogiksi.

Miestä ei voi määritellä sen kautta mitä naiset eivät ole, eikä naista sen kautta mitä miehet eivät ole. Molemmat ovat mitä ovat suhteessa toiseen.